

"I det kapitalistiska samhället står den verkliga motsättningen inte mellan idéer /.../ utan mellan intressen. Ingen vilja eller önskan kan störta varuproduktionen eller avskaffa lönarbetarstyret. Detta kommer endast av brytas ner av den klasskamp som växer ur arbetarklassens ställning i det kapitalistiska produktionssystemet."

"Arbetare agerar inte som en "revolutionär klass" först och främst för att de är eller blir "medvetna" om vad de vill. "Enhet" är inte en förutsättning för utan skapas i och som ett resultat av kamp."

"Själva konceptet av en ny rörelse /.../ kommer att omvandlas alltefter som den revolutionära processens utveckling fortgår. Den nya rörelsen är inte något tidlöst absolut utan en praktik i ständig förändring som vi inte kan förutse i framtiden."

Den nya rörelsen

av

Henri Simon/Echanges et Mouvement

för kommunism

Följande häfte innehåller två texter som utgivits av det internationella nätverket *Echanges et Mouvement*. Nätverket bildades 1975 av vänstermiliter främst från västvärlden bl a en grupp medlemmar av engelska *Solidarity*, medlemmar som fortfarande hade kontakt med en tidigare medlem (Joe Jacobs) som uteslutits pga sin opposition mot Paul Cardan-linjen i gruppen gällande försvaret av klasskampens betydelse, några från den franska gruppen *ICO* (Informations Correspondence Ouvrières), en grupp som dog ut i efterdyningarna av 1968 efter hårda diskussioner kring samma tema, några från de holländska rådkommunisterna *Daad en Gedachte* och några från Belgien som gav ut tidningen *Liaisons*.

Kontakterna mellan personerna och grupperna hade knutits tidigare och bestod i förutom informationsutbyte och en gemensam publikation även internationella möten. Från ett av dessa möten stammar detta häftes huvudartikel, *Den nya rörelsen*, som fungerade som den ideologiska kopplingen mellan nätverkets deltagare.

Bulletinen *Echanges* - idag endast utgiven på franska - syftar till att utbyta och sprida information om klasskampens olika framträdelseformer världen över; i mångt och mycket visar sig denna i vad andra - traditionella vänsterister - anser vara rent individuella uttryck, men som i själva verket är delar av en kollektiv rörelse (exempelvis olovlig frånvaro/*absenteeism*, personalomsättning/*turnover* och annan arbetsvägran/*refusal of work*).

Den nya rörelsen har alltså fungerat som någon typ av "gemensamma principer" för nätverket. Detta häftes appendix är åtta punkter från *Echanges et Mouvements* presentationspamflett, som av naturliga skäl ofta går in i *Den nya rörelsens* punkter.

Av författaren finns på svenska - vad vi känner till - två artiklar; *Några tankar om organisering*, som gavs ut av *för kommunism* hösten 2001, och *Från Cellatax till Moluinx - ett utbrott av öppet socialt våld*, som publicerades i tidskriften *riff-raff* #2 hösten 2002.

Av andra deltagare i nätverket finns en sammanfattning av boken *Autonome Klassenkämpfe in England 1945-1972* av Cajo Brendel i tidningen *Folkmakt* #25 samt *Den kinesiska revolutionen* av samme författare (Federativs, 1976).

för kommunism, oktober 2002

för kommunism, oktober 2002

forkommunism@yahoo.se

översättning: **för kommunism**

Ingen egendomsrätt till

översättningen, men ange källan.

för kommunism är ett projekt för spridandet av kommunistiska idéer i syfte att vara en del av diskussionen bland militanta arbetare och andra om en revolutionär strategi.

för kommunism representerar inga andra än sig själva, utan är bara en bland många röster i arbetarklassen. Projektet handlar om idéernas kamp, om propaganda, inte för att skola utan för att ge sitt blygsamma bidrag till undanröjandet av ideologiska hinder i klasskampen. Det viktigaste medlet för detta är dock naturligtvis arbetarnas självständiga *verkliga* kamp.

För arbetarklassens befrielse - upphävandet av sig själv som klass och med det hela mänsklighetens befrielse - behöver vi inget självutnämnt ledarskap i form av (för-)medlande partier eller fackföreningar. För vår befrielse måste vi organisera oss självständigt och lita till vår egna kollektiva förmåga; organisering och tillit som skapas i och som ett resultat av kamp. Kommunismen är den verkliga rörelse som upphäver sakernas kapitalistiska tillstånd.

Vad som gäller i nuläget är att som *en* del i arbetarklassen kämpa tillsammans med våra kamrater som jämlikar. Allt som stärker självtilliten och självaktiviteten, som stärker arbetarna som klass skall stödjas och uppmuntras. Allt som hämmar det samma, som ökar passiviteten och tilltron till auktoriteter i stat, fack och partier måste i alla lägen motarbetas.

Den nya rörelsen

1. Kampen mot det kapitalistiska herradömet, som, i sina olika moderna former förekommer i alla världens länder, visar på nya tendenser som står i total motsättning till de som förekom före början av 1900-talet.
2. Det gemensamma och väsentliga kännetecknet för dessa tendenser är det sätt på vilket de kämpande själva styr totaliteten av sina angelägenheter i alla sina levnadsförhållanden, på aktionens område liksom tankens.
3. Tecknet på vad som kunde vara en radikal omvälvning av de sociala förhållandena kan ses i kapitalismens eget uppror i krisen och i sitt försök att anpassa sig till den. Detta tecken kan bryta ut som isolerade explosioner som snabbt krossas av de dominerande intressena eller så kan de ses i sitt långsamma framåtskridande, mer eller mindre hejdade av reformer.
4. Resultatet av det som fastslagits ovan kan ses i mer eller mindre alla delarna av den mänskliga verksamheten, i alla länder, på individuell nivå och i alla organisationer i vilka de är involverade. Kampen på platsen för kapitalets utsugning av människan – industri- eller handelsföretaget – förblir väsentlig; men uttrycket för den nya tendensen kan ses i alla delar av livet och antar samma former. Samhällskonflikter sprider sig till alla de sociala livets områden och visar att autonomi inte kommer att begränsas utan att den kommer att övervinna alla områden.
5. Avskaffandet av alienerat arbete och därmed avskaffandet av människans dominans över människan kommer att omvandla alla sociala förhållanden. Om det är sant, är det lika sant att kampen inom livets alla områden kommer att omvandla alla sociala förhållanden vid just det tillfälle då kampen pågår.
6. Dessa tendenser mot autonomi och de originella former de antar, öppet eller diffust, ställs inför alla den kapitalistiska världens strukturer: staten, de politiska partierna, fackföreningarna, de traditionella vänstergrupperna, och emot hela utsugarsamhällets idé- och värdesystem. Nettoresultatet är en permanent konflikt

lika mycket för individen som för den samhällsgrupp hon tillhör. Från dessa konflikter kan vi dra slutsatsen att de olika uttrycken för den nya rörelsen står i motsättning till alla former av elitism och avantgardism. De reflekterar en tendens till att krossa alla hierarkier och till att etablera nya former för sociala förhållanden mellan individer och kamporganisationer, och mellan dessa organisationer.

7. Den nya kampen och de nya tendenserna är kopplade till specifik kamp och specifika tendenser från förr. Till exempel har vi sett förekomsten av arbetarråd eller motsvarande institutioner under alla perioder i vilka samhällskonflikterna har tenderat till att hota systemets grundvalar. Kunskap, studier och reflektioner över dessa händelser präglar vår kännedom om nutiden. Men vi måste vara vaksamma mot att tänka att insamlandet av information om tidigare kamp och att den teoretiska analysen av denna information går att kopiera till framtida aktiviteter. Vad som växer fram ur en kamp hör samman med just den kampens nödvändigheter och av den anledningen kan den inte vara målet för annan kamp eller ett kriterium för bedömningen av vad som kommer att bli resultatet av annan kamp.

8. Grunderna för en ny värld tenderar att ständigt visa sig i själva det kapitalistiska systemets verksamhet. Dessa grunder är resultatet av systemets funktion och samtidigt nödvändiga för dess funktion; till exempel behöver det moderna kapitalistiska företaget både individuella och kollektiva initiativ från golvet för att kunna fungera. Men de former genom vilka den nya rörelsen visar sig kan bara vara övergående, kortlivade och präglade av det samhälle i vilket de utvecklades. Exempel på sådana former är blockeringen av större produktionsenheter genom spontana rörelser i en industrisektor, icke-passiva strejker, motstånd mot själva arbetet, kvinnorörelsen, lokala stadsdelsaktioner, etc. Det är viktigt att betona förekomsten av dessa element för att analysera deras utveckling och former, men det är idiotiskt att glorifiera varje exempel av autonom aktivitet som den immanenta ankomsten av revolutionen. Det är lika idiotiskt att systematiskt kritisera sådana exempel under förevändningen att deras isolering till slut leder

uppenbarligen av atomiseringens öde. De är svaga på grund av att arbetarna i allt högre grad agerar själva och för sig själva. Det står allt mer klart att deras aktionsmål och kampmetoder inte är och inte kan vara förutsatta eller uttänkta av någon rörelse eller grupp som bildats i detta syfte utanför eller inom arbetarklassen. Klasskampen existerar och utvecklas oberoende av dessa "revolutionära grupper" och "rörelser". Nivån av och storleken på det så kallade "ingripandet från revolutionära grupper i kampen" bestämmer eller påverkar aldrig i grunden nivån på och storleken av arbetarklassens kamp. Vi må vara inblandade individuellt i sådan kamp antingen därför att vi tillhör det kollektiv som är involverat i en speciell kamp eller för att vi står värd för den ena eller andra tillfälliga organism som skapats under och just för en speciell kamp. Vi anser att utanför denna kamp är utbytet av information, diskussion och sökandet av teoretisk insikt ett grundläggande instrument för vår egen aktivitet och som eventuellt kan tjäna även andra.

8. I väldigt allmänna termer är "revolutionen" vanligtvis definierad som störtandet av kapitalismen. Om vi vill karaktärisera detta på ett annat sätt kan vi till exempel säga att det å ena sidan betyder nedgången för och försvinnandet av alla sorters praktiska organisationsformer som "representerar" och trycker tillbaka arbetarnas intressen och det ideologiska uttrycket för sådana försök och samtidigt å andra sidan generaliseringen av arbetarnas autonoma praktik.

i den moderna kapitalismen går den historiska trenden mot deras totala integrering. När de utför sin initiala funktion under dessa villkoren omvandlas de mer och mer till att disciplinera arbetarna. Uppmaningar att förkasta facken eller till stöd för dem eller för reformer är helt betydelselösa. Det är av större vikt att se vad som är fackets specifika och konkreta roll i klasskampens utveckling. Man måste vara väl medveten om det faktum att samma gräsrotsarbetare som ena dagen stöder facket i praktiken kommer att sätta sig emot det när deras intressen tvingar dem att slåss emot den sociala ordningen av idag. I allmänhet kan vi säga att särskilt i de högt utvecklade länderna har klasskampens utveckling efter andra världskriget kraftigt minskat möjligheten till medling mellan klasserna och har skapat en situation där arbetarna står i en permanent motsättning till facket. Samma utveckling av klasskampen har gjort varje syndikalistiskt projekt oanvändbart.

6. Av samma anledning är det meningslöst att uppmana till ett förkastande av eller stöd för parlamentarismen. Parlamentarismens öde beror uteslutande på klasskampen inom det kapitalistiska systemet. Oavsett vilken anledning de som kallar sig "revolutionära" har för att inte delta i parlamentsarbetet eller att inte rösta i ett val så har arbetarna andra anledningar till att inte gå till valurnorna. Om de stannar hemma på valdagen så gör det inte det med några revolutionära idéer i åtanke. De avstår eftersom parlamentet, de parlamentariska partierna och politikerna inte har något att säga dem, eftersom de har förstått att inget av de politiska partierna försvarar deras intressen och att det inte gör någon större skillnad om det ena eller andra partiet är i regeringsställning. Å andra sidan kommer inte arbetare som går till valurnan och som har parlamentariska illusioner att vägra delta i inofficiella strejker eller i fabriksockupationer om detta är nödvändigt. Båda kategorierna agerar på samma sätt i praktiken oavsett deras inställning till valet. De gör det utan någon revolutionär teori om parlamentet och utan att vara medvetna om att de attackerar den borgerliga samhällsordningen.

7. Den så kallade "revolutionära rörelsen" och de "revolutionära grupperna" tenderar att bli allt svagare idag och lider

dem till att bidra till återställandet av systemet. Den traditionella vänstern som i varje strejk antingen ser revolutionen eller förkastar den som reformistisk har ersatts av mer subtila grupper som föreslår taktiska kampformer som de anser radikalare.

9. Oavsett om de har glorifierats eller försök har gjorts att integrera dem under diktat från kapitalets intressen har politiskt smutskastade autonoma aktioner endast undantagsvis setts som de första symptomen på en ny rörelse, vars organisering endast kan uppstå i och utvecklas ur kampen själv. I praktiken har ansatserna att analysera de autonoma aktionerna försökt förklara dess nederlag antingen i brist på organisation eller i icke-förekomsten av ett revolutionärt parti, brist på medvetande, ideologisk efterblivenhet, etc. Men all kritik ovan refererar till den traditionella vänsterns gamla schema som dömer det som händer enligt kriterier som definierats av en revolutionär elit. Denna elit förutsätter att när tiden kommer, kommer de att med olika medel behöva spela en central roll i revolutionen. I arbetarrevolutionen måste denna elit tillkännage krisen och staka ut vägen till befrielse precis som bourgeoisien gjorde på sin tid. Revolutionen förstås därmed som en unik händelse i vilken revolutionären ser sig själv i besittning av en magisk kraft som gör det möjligt för henne att påverka en total och brutal omvandling av alla sociala förhållanden; från den stund en tillräckligt våldsam kraft kommer att kunna bryta en isolerad länk i det världskapitalistiska herraväldets kedja kommer allt, enligt denna elit, att falla över i ett kommunistiskt samhälle.

10. Den nya rörelsen motsätter sig vad vi kallar den gamla rörelsen. Den gamla rörelsen refererar till den historiska periodens planer och situationer som började omkring 1800-talets början och fortsatte till utbrottet av 1914-års krig. Innan det första världskriget må vi tycka att periodens värden och idéer hade viss giltighet. Vad som kunde anses vara revolutionärt vid den tiden, i de socialdemokratiska och bolsjevikiska partierna eller i de fackliga organisationerna, var bara revolutionära i kapitalistisk form (dvs. planerad byråkratisk kapitalism istället för liberal kapitalism). Detta lämnade kapitalismens herravälde och utsugningen av arbetet helt intakt.

11. Sedan första världskriget har den gamla rörelsen blivit alltmer otillräcklig för den situation som är ett resultat av den förnyelse av kapitalismen som uppkommit. Ända sedan de första tecknen på den nya rörelsen har den ställts emot inte bara det kapitalistiska herraväldets gamla former utan även emot den gamla rörelsens olika former, även om dessa former samtidigt fortfarande kan innesluta revolutionära illusioner; till exempel kan konflikten mellan bosljevikerna och fabrikskommittéerna 1917, i Ryssland, och dess epilog i Kronstadt ses som en sammandrabbning mellan den gamla och den nya rörelsen. Den nya rörelsen ifrågasätter inte bara förekomsten av vad vi kan omfatta i termen avantgarde (partier, grupper, etc.) utan själva revolutionskonceptet. I den utsträckning den gamla rörelsen innehar, eller potentiellt innehar, den kapitalistiska makten måste den kämpa intill döden med alla den nya rörelsens manifestationer, antingen genom ett våldsamt krossande eller total absorbering.

12. En väsentlig karaktäristik för den nya rörelsen är idag attityden hos de kämpande och de som inte längre endast kräver något från andra personer, grupper och institutioner omkring dem, t ex. från sina föräldrar i familjen, från sin man i äktenskapet, från lärarna i skolan och på universitetet, från chefen på fabriken, från facket i en konflikt, från partier eller organisationer för organiseringen av aktioner eller för anskaffandet av teorier, etc. Kampformer tenderar ofta att vara själva skapandet och tagandet av det som krävs. Den nya tendensen går mot att folk gör vad de vill själva och för sig själva, mot att ta och göra istället för att fråga och vänta.

13. Den tydligaste demonstrationen av denna tendens framträder i klasskampens nya former, och utvidgningen av klasskonflikterna till sammandrabbningar, mellan de härskande och de behärskade i alla samhällets strukturer. Dessa konfrontationer illustrerar skillnaden mellan de som påstår sig agera för arbetarna oavsett motiv och de utsugnas egna aktioner. Försöken att förkasta facket, de underjordiska organisationerna, försöken att skapa horisontella kopplingar mellan de kämpande, studenternas, kvinnornas, de homosexuellas osv. nya attityder, arbetarnas attityd

1. I det kapitalistiska samhället står den verkliga motsättningen inte mellan idéer – revolutionära, reformistiska, konservativa, reaktionära, etc. – utan mellan intressen. Ingen vilja eller önskan kan störta varuproduktionen eller avskaffa lönarbetarstyret. Detta kommer endast av brytas ner av den klasskamp som växer ur arbetarklassens ställning i det kapitalistiska produktionsystemet.

2. Enligt en vida spridd uppfattning ses ”klassmedvetande” och ”klassenhet” som varandes de huvudsakliga och nödvändiga villkoren för vad som anses vara ett ”revolutionärt beteende” eller ”arbetaraktioner”. Denna syn förbiser eller missuppfattar hur aktioner och medvetande influerar varandra. Arbetare agerar inte som en ”revolutionär klass” först och främst för att de är eller blir ”medvetna” om vad de vill. ”Enhet” är inte en förutsättning för utan skapas i och som ett resultat av kamp. Arbetarna är en ”revolutionär klass” på grund av att deras ställning som klass i det kapitalistiska systemet gör det oundvikligt att deras blotta försvar av sina egna intressen ställer dem i direkt motsättning till den existerande ordningens grundvalar. Denna kamp bedrivs ständigt på fabriken och andra ställen och är potentiellt revolutionär.

3. Klasskampens utveckling med alla sina skiftande former är därför vida mer betydelsefull än den så kallade ”revolutionära rörelsens” utveckling, oavsett vilken betydelse vi ger denna rörelse.

4. Brottet med varje form av utsugning eller politisk praktik och politiskt tänkande (reformism, etc.) handlar inte om teoretisk diskussion eller teoretiska koncept utan om klasskamp och arbetarnas praktik, en praktik som är ett resultat av deras vardagliga utsugningsvillkor.

5. Fackföreningarna är institutioner i det kapitalistiska samhället vars funktion är att reglera arbetsmarknaden. För att kunna göra det måste de skapa en balans mellan å ena sidan arbetarnas intressen (försöka behålla arbetarnas lojalitet och stöd) och å andra sidan kapitalisternas intressen (försöka behålla deras förstroende liksom deras användbarhet som ledare). Men

den revolutionära processen.

31. En kritik som baseras på fakta behandlar alla aspekter av teorin, inklusive alla organisationskoncept. Det ingripande vi gör själva motiveras främst av våra personliga erfarenheter av de sociala förhållandena i en kapitalistisk värld. Denna erfarenhet, reflektionerna över dess konsekvenser och de slutsatser vi drar från detta är aldrig något mer än en delaspekt av livet, i en värld som är så omfattande och som innehåller ett så stort och okänt djup av inbördes förhållanden och som är i ständig förändring; ingen kan göra anspråk på att se sanningen annat än sin egen, som hon placerar på samma nivå som alla andras sanningar.

32. Även när folk går samman med andra för att tänka ut saker eller har någon gemensam aktivitet, så agerar var och en först och främst för sig själv. En grups reflektioner och aktioner har inte någon större vikt än andra liknande grupper. Vilken ”uppgift” en grupp än ställer sig, oavsett vilken generaliseringsnivå dess ingripande har, kan den inte på något sätt dra slutsatsen från sin egen förekomst att den har en överordnad position i förhållande till alla andra liknande grupper, eller över kamprörelsens egna organisation, som den visar sig i den nya rörelsen.

33. Grupper och organisationer har alltid förekommit i olika former, och har haft olika anspråk. Deras numerära ökning idag är positiv och visar just att alla grupper utvecklas enligt de speciella omständigheter som formar dem. Hela denna text har syftat till att definiera vad som kan vara en allmän inriktning för en sådan grupp, som kan göras mer exakt i förhållande till den nya rörelsen som det har skissats ovan. Själva konceptet av en ny rörelse, som vi har framställt i denna text, kommer att omvandlas alltefter som den revolutionära processens utveckling fortgår. Den nya rörelsen är inte något tidlöst absolut utan en praktik i ständig förändring som vi inte kan förutse i framtiden.

Henri Simon, 1974

gentemot arbetet, allt detta reflekterar en strävan hos de inblandade att leda sin kamp själv och för sig själv.

14. Ett av de ständiga kännetecknen på den gamla rörelsen var att dess utövare ansåg sig själva vara arbetarrörelsen, och att de av sina organisationers historia hade gjort arbetarrörelsens historia. Men den nya rörelsen utvecklar sin egen historia som inte är något annat än arbetarnas egna aktioner, som framtill nu har dolts av dem som skrev och gjorde ”historia” av sin egen ”revolutionära” aktivitet.

15. Den gamla rörelsen kommer endast att bekänna den nya rörelsens olika manifestationer i syfte att inordna dem under sina egna politiska mål. I allmänhet dömer de sådana manifestationer utan nåd till olika namn såsom ”reformister”, ”bristande medvetenhet”, ”hippie”, etc. Men den nya rörelsen är så stark att den tvingar dem som håller fast vid den gamla rörelsen att utföra en serie akrobatikkonster för att kunna vidmakthålla sig själva, så bra som möjligt, i sin självbestämda roll eller i den roll de givit sig själva. På grund av detta kan förändringar eller konflikter inom partier eller fackföreningar, och splittringarna idag mellan olika partier och grupper förklaras som försök till att anpassa sina grundläggande ståndpunkter till kamprörelsens nya karaktär, som omformar dessa rörelser för att tjäna sina syften.

16. Det finns de som oförtröttligen repeterar samma gamla idéer och paroller som om den kapitalistiska världen inte genomgripande hade förändrats under de senaste hundra femtio åren. Men andra har försökt att anpassa sig. Vi kan med detta iakttä två idéströmningar:

a. Det finns de som ger viss specifik kamp ett absolut värde. Detta ger upphov till en hel hög teorier som privilegierar ungdomsrevolten, kvinnans frigörelse, studentmakten, drop-out-rörelsen, etc. Vissa anser att arbetsvägran och den fysiska förstörelsen av arbetsplatsen är det enda tecknet som förebådar kapitalismens krossande; andra vill begränsa uppfattningen om arbetarklassen till att endast gälla fabriksproletariatet. Slutligen finns det de som förnekar att klasskampen fortfarande existerar och som endast ser individuella

offer för den universiella alienationen.

b. Å andra sidan finns det de som förnekar all detaljbeskrivning (particularism) och som håller fast vid att försöka ge en helhetsförklaring. För att kunna göra det moderniserar de språket och ideologin, integrerar mer eller mindre kapitalismens evolution och klasskampen, men förkastar samtidigt den nya rörelsens väsentliga karaktäristik, nämligen autonomin, utan undantag, inom alla aktivitets- och kampområden.

17. Sådana försök är inte alltid meningslösa utan hjälper ofta till att klarlägga en uppfattning om autonomins nya manifestationer och understryker att tvetydigheterna och begränsningarna i gruppaktiviteterna som hänvisades till tidigare ofta överdrivs bortom det mätbara genom passionerade debatter som begränsas till det revolutionära avantgardeghettot. Dessutom återvinns själva debatten och de idéer som är resultatet av den, liksom alla dito som utvecklas i ett kapitalistiskt samhälle, av den härskande klassen, oavsett vad initiativtagarna till sådana debatter än må tänka. Avantgardefolket själva hamnar till slut i den smältdegel vari en ideologi utarbetas och slutligen anpassas till den gamla rörelsens etablerade strukturer.

18. I en konflikt leder ingripandet från detta moderniserade avantgarde till situationen ovan. Avantgardefolket påstår sig bidra med en hel del till kampen inom alla områden. Men vad som egentligen inträffar är helt annat än vad de tror. Ibland vänder de som de skulle vilja ge ett instrument för sina politiska mål situationen emot dem, och omvandlar deras ”goodwill” till sina egna kampinstrument. Ibland, allt oftare, lyckas å andra sidan ett sådant ingripande endast hålla tillbaka kampens autonoma utveckling. Även här använder de politiska partierna och fackföreningarna, som de påstår sig ha överstigit, deras ingripande för att kanalisera och pressa tillbaka själva den autonomi som ingriparna från början verkade ha bidragit till.

19. På aktions- och teorinivå har alla avantgardegrupper, oavsett åsiktsskiljaktigheterna dem emellan, och även när de står på fientlig

styrka, vilket tillåter all möjlig manipulering från dessa vänsterister i de fackliga organisationerna.

29. Vi har redan betonat att de nya kampformerna som vittnar om förekomsten av den nya rörelsen är övergående former, som skapas av själva kampens omständigheter vid ett givet tillfälle, och att i försöket att avvärja de som kämpar och för att ta sig ur krisen som orsakade kampen söker kapitalismen i eget syfte att använda och profitera på det som kampens praxis har kastat upp. Vi ser detta oundvikligen inträffa i de mest ”dynamiska” sektorerna av härskarstrukturen, de strukturer som disciplinerar de utsugna: ”progressiva” företag, fack, partier, etc. Självstyre som organiserats genom ett statsdekret (oavsett stat) är bara ett försök bland många att anpassa det kapitalistiska herreväldets strukturer. Men likt all anpassning lyckas de bara skapa nya kampformer och utvecklar en ny kamp för frigörelse. Alla de som sammanblandar sann autonom kamp med dess återhämtning (aldrig fullständig) kommer att förneka kampens dialektiska process. De försöker påföra sin ”teoretiska vetenskap” på arbetarklassen under förevändningen att de varnar dem för att ramla i fällan; av självstyre, etc. I verkligheten vet de kämpande bättre än de flesta av de nya gruppernas ideologer hur de, i sin praktik, ska skilja mellan den autonomi som dikterats av deras egna intressen och försöken att integrera dem, vilket dikteras av kapitalets intressen.

30. Vad som händer vid en konflikt ger hård rättvisa åt alla vänstergruppers påståenden: en av den nya rörelsens karaktäristik, de utsungnas egna rörelse, är att den tillrättavisar ”minoriteternas” eller den ”revolutionära elitens” påståenden om att de är den nya rörelsen och reducerar dem till den roll som de kämpande ger dem. Förekomsten av och uppgiften för en revolutionär grupp har därmed radikalt förändrats. Denna organisations anspråk på universalitet reduceras till ett erfarenhetsmoment bland andra. Allt teoretiserande är blott en del av en helhet, och förstås som så. Vidare så är förändringen av attityden gentemot kapitalismens traditionella värden och de institutioner som hänger samman med dem åtminstone lika viktig som kampen själv, och är intimt kopplad till dess utveckling. Denna förändring är en viktig del av

medel som hänvisar till historien, och den föreställning som hör samman med aktionen, vars avseende är mot framtiden.

26. Det verkar därmed som om det existerar en dubbel konfrontation. Gräsrotterna ställs emot å ena sidan kapitalismen och dess strukturer och å andra sidan de som skenbart är i konflikt med den etablerade ordningen, men som drömmer om att bygga nya strukturer som kunde påföra dem som arbetar ett koncept om en "revolutionär elit". Och så byggs ett enormt nätverk av horisontella länkar som tar olika vägar, som är extremt rörliga, har många former, kortlivade eller permanenta, som är kraftfulla i ackumuleringen av goodwill, och som med oanad energi förnyar de materiella målen som är tillgängliga för dem. En enorm smältdegel av idéer och teorier skapas som kompromisslöst blottlägger vars och ens styrka och svagheter: en hel process av själv-utbildning och själv-organisering av och i kampen verkar ha börjat, och vi kan varken förutse formen eller slutmålet för denna process.

27. Det finns de som tror att de, i översvällandet av nya krafter och idéer, har upptäckt en ny rörelse av revolutionärer, ett nytt parti. Med hjälp av den nya situationen försöker de vitalisera de gamla organisations- och partiteorierna, eller de teorier som befattar sig med olika minoriteters direkta aktioner.

28. Den nya rörelsen är likväl själva negationen av dessa gamla teorier. Bevis för detta kan ses i det totala misslyckandet, i termer av praktik, för alla försök att monopolisera till en enda organisation alla inslag av den vitaliserade gamla rörelsen och i misslyckandet i att i en enda ideologi omfatta de oräkneliga aktions- och tankeformer som kastas upp i de inblandades egen kamp. Frestelsen att försöka koppla ihop detta disparata och icke-återhämtningsbara avantgarde med gatudemonstrationer, kommer själv från tänkandet hos alla dem som anser att de är inbegripna i dem. Sådana demonstrationer visar samtidigt styrkan och svagheten i den "revolutionära eliten". De är starka eftersom de, i termer av traditionella partier, försöker framstå som numerärt många och att de kan spela en inte alls negligerbar roll i specifika konflikter. De är svaga på grund av sin elitism, och på grund av sin tilltro på sin egen

fot till varandra, en väsentlig sak gemensamt: de förvägrar dem som kämpar möjligheten att själva och för sig själva styra hela den situation i vilken de är inblandade. (Med sådan verksamhet menas agerande, organisering, mål, taktik, reflektion och perspektiv). När de pressas erkänner grupperna att de som är i konflikt själva kan bestämma sitt agerande och sin organisering; men de förnekar dem "medvetenheten" om sin kamp, och, a fortiori, kampens teori och perspektiv. Genom att göra detta prioriterar de vissa tankeformer vad det gäller själva aktionen. På så sätt blir dessa specialister i politiskt teoretiserande återigen överordnade dem för vilka kamp och tanke är oskiljbara. Denna oskiljbarhet är naturlig för var och en i kampprocessen mot socialt herravälde i själva hjärtat för den samhälleliga kollektivitet i vilken hon är involverad. För flertalet grupper är aktionsautonomin endast accepterad om det leder till ett händelsemönster som i förväg definierats av experterna som "socialistiskt" eller "revolutionärt".

20. Den nya rörelsen är inte vad vissa, oberoende av sitt relativa antal, organisering, struktur eller sammanhängande, kan tänka ut eller skapa för att befria andra. Den nya rörelsen är vad var och en skapar själva i sin kamp, för sin kamp, i eget intresse. Övervinnandet av alla olikheter, förenandet av krav och övergången till mer allmänna och grundläggande problem, kampens perspektiv, allt detta kan endast vara, vid ett givet tillfälle, en produkt av kampen själv. Fackföreningar talar ofta om enhet, den traditionella vänstern om folkfronter, om kommittéer, etc.; men i varje strejk, till exempel, där aktionens autonomi uttrycker sig själv talar ingen längre om sådana ting, då kampen är uttrycket för alla arbetarna i aktionen.

21. Förekomsten av den autonoma rörelsen har lett till en utveckling av partikonceptet. Tidigare såg sig partiet som "ledare", som det revolutionära avantgardet, och identifierade sig själv med proletariatet. Det såg sig som en "medveten fraktion" i proletariatet, som måste spela en avgörande roll i höjandet av "klassmedvetandet", vars höga nivå skulle vara ett avgörande tecken på formerandet av proletariatet som klass. Partiets moderna arvtagare är alla väl medvetna om svårigheten i att hålla fast

denna ställning; så de anförtror partiet eller gruppen uppdraget att göra allt de anser vara bristfälligt i arbetarklassens agerande. Detta ger upphov till grupper som är specialiserade på ingripande, förbindelse, exemplets makt, teoretiskt klargörande, etc. Men inte ens dessa ”grupper” kan längre utöva en hierarkisk funktion som specialister i kampens allmänna rörelse. Den nya rörelsen, arbetarnas och de andras kamp, anser alla dessa element, de gamla grupperna liksom de nya, vara av exakt samma betydelse som sina egna aktioner. De tar vad de kan från de som kommer till dem och förkastar vad som inte passar. Teori och praktik framstår nu som inget annat än samma element i den revolutionära processen – inget av dem kan föregå eller dominera det andra. Ingen grupp spelar därmed någon avgörande roll.

22. Revolutionen är en process. Vad vi har kunnat visa tecken på är de första manifestationerna av denna process i alla områden för den samhällsliga verksamheten. Ingen kan säga hur lång denna process kommer att vara, dess rytm eller de former den kommer att verka inom. Dess manifestationer kommer oundvikligen att vara våldsamma då varje härskande klass med all kraft inte kommer att tillåta att den störtas. Men det kommer inte att vara ett fältslag som slutar i kapitalismens kollaps och i upprättandet av ”revolutionära strukturer”. En hel serie händelser av vilka vi varken kan förutse plats, område eller form, kommer att påverka alla samhällsstrukturer överallt på jorden. Utan tvekan överraskar de alla som slås av dess plötslighet liksom av dess karaktär. Ingen händelse kommer att utgöra det förväntade brutala och allmänna brottet. Ingen kan idag påstå att den ryska revolutionen, den spanska revolutionen, upproren i östblocket (Ungern, Polen, etc.) eller maj ’68 i Frankrike var Revolutionen. Icke desto mindre har dessa händelser påverkat kapitalismens utveckling och den revolutionära processen på djupet. Om man ser på världen idag kan man se att revolutionen, i jakobinsk mening, blir alltmer föråldrad, men att själva den revolutionära processen blir allt starkare.

23. Tanken om revolutionen som ett enskilt tillfälle fortsätter att jaga inte bara de gamla marxistiska och anarkistiska teorierna om krossandet eller erövrandet av staten genom en direkt

konfrontation. Den jagar även de mer eller mindre moderniserade ersättningsteorierna. Den gamla rörelsen visar upp oändliga skatter av påhittighet och antstränger sig till det yttersta i sina försök att återskapa en ändamålsenlig organisation, antingen med hjälp av gamla formula (olika leninistiska eller ny-anarkistiska), eller med nya (”drop out”-grupper, olika kommittéer, kollektiv, etc.) eller genom att saluföra nya former av elitism i egenskap av teoretiska eller praktiska ”nödvändigheter”.

24. Samtidigt utvecklas de organisationer som pålagt sig speciella uppgifter som ett resultat kampen eller omständigheterna. Organisationerna upplöses då och återformas någon annanstans. Ofta uppvisar de en tvetydig karaktär då de ofta bärs upp av medlemmar i grupper som inte har lämnat all sin avantgardism och som har en tendens att ersätta sig själva med de kämpande. Men förekomsten av dessa organisationer kopplas allt tätare till en specifik konflikt och de måste uttrycka de kämpandes intressen, och förblir under de kämpandes kontroll. Alla försök att antingen hålla dessa organisationer vid liv efter en konflikt eller att ge dem en annan inriktning, eller att sammanföra dem med en politisk organisation slutar i ett misslyckande och leder ofta till att den ursprungliga organisationen dör.

25. Allt oftare tenderar individer som kämpar för sina egna intressen att åta sig själva alla de uppgifter som uppstår under kampens gång (såsom samordning av information, förbindelser, etc.). I den mån de inte känner sig tillräckligt starka att åta sig dessa uppgifter själva tillgriper de sig de organisationer som erbjuder sina tjänster, så som fackklubbar, vänster- och ett otal andra grupper. Ingripandet från och förbindelserna med de traditionella organisationerna utvecklar autonomin men innebär samtidigt ett brott. De utvecklar autonomin i den mening att de ökar alla sorters öppningar och kontakter, och anförtror sig åt dem som använder dem i sin kamp mot de etablerade legala strukturerna. Men de är ett brott med autonomin i den mening att de leder tillbaka kampen till strukturer eller ideologiska strömningar (såsom fack, partier, etc.) och i den mening som de blockerar en aktion, med ideologiska